

χειριζόμαστε, πριν αρχίσουμε να παίζουμε καλά, με τέχνη.

Τό μυατικό, που έχουν μερικές καλλιτέχνιδες του μουσικού θεάτρου, να τραγουδούν ωμορφα στην ώριμη ηλικία τους, και να τραγουδούν, μάλιστα, και με μεγάλη επιδεξιότητα, ενώ άλλες πάλι, στην ίδια ηλικία, έχουν χάσει τελείως τη φωνή τους, είναι τό ότι δεν άρχισαν να τραγουδούν από πολύ μικρές. Η άλλες βιάστηκαν, αντιθέτως, να εμφανισθούν στο μουσικό θέατρο κι έτσι έχασαν γρήγορα τη φωνή τους.

Κάθε καλλιτέχνης του τραγουδιού πρέπει άνοια να έχει και μία τεχνική, την οποία οφείλει να ακολουθή πιστά και με μεγάλη προσοχή. Όλες μας τραγουδάμε με κάποια μέθοδο, κι ποτέ δεν την εφαρμόζουμε όπως πρέπει.

Μιά μεγάλη τώρα αλήθεια είναι και η εξής : Για να μάθη κανείς να τραγουδάει καλά, πρέπει να έχει έναν καλό δάσκαλο. Έγώ έχω μαζί μου, εδώ τό δύο-τρία χρόνια, τόν ίδιο πάντα δάσκαλο, κι ύμολογώ ότι έχω να μάθω άνοια πολλά πράγματα.

Πολλοί δάσκαλοι όμως έχουν παρξάνει κι' άνοτιες μεθόδους. Ένας τέτοιος δάσκαλος έβαζε πάνω τό κεφάλι τών μαθητριών τόν ένα ποτήρι νερό, ξεραλό, και τούς έλεγε κατόπιν να τραγουδήσουν. Άν λοιπόν ή μαθήτρια κατάρφανε να επί τό μνήμη ή της χωρίς να χιπή ούτε μία σταγόνα από τό ποτήρι, αυτό ήταν μία φανερή άποδειξη ότι ήξερε να «διευθίνη» ή φωνή της. Και πολλοί δέ άλλοι δάσκαλοι έχουν τέτοιες έξωφρενικές μεθόδους.

Κι' όμως, κι' αυτές τις έξκεντρικότητες, δεν «φορμάρεται» ή φωνή. Πρώτ' απ' όλα μία καλλιτέχνης του τραγουδιού πρέπει να είναι τελείως ήγυη. Έγώ, παραδειγματός χάνει, δεν μπορώ να κάνω δίχως καθάρο άέρα, ποιόνιας κάθε τόσο κι' από μία βαθιαία άναπνοή. Μ' αυτόν τόν τρόπο «αθαρίζω» και κάνω πώ δροσερή ή φωνή μου. Όταν πάλι κάνω πρόβα, έχω πάντα τό παράθυρο της κάμαρας μου άνοικτά και δεν τραγουδώ ποτέ μέσα σ' ένα δωμάτιο με καπνός. Έπειτα, δεν καπνίζω ποτέ μου, γιατί ό καπνός τόν σιαγαρόττον με πειράζει στό στομάχι, παύμα πού βλάπτει φυσικά ή φωνή μου.

Ένεκώς όμως ό καπνός δεν βλάπτει ή φωνή μιας καλλιτέχνιδος τό τραγουδιού και δυό - τρία σιαγαρέττα την ήμέρα δεν της κάνουν κανένα κακό.

Και τώρα ερχόμαστε στό ζήτημα της άναπαύσεως : Προσπαθώ πάντα να κοιμάμαι έννά ώρες την ήμέρα. Μά δεν τό καταφέρνω πολλές φορές, κι' έτσι αρχίζωμια μόνο στις όχτώ ή τις έφτά. Ό ύπνος είναι άπαραίτητος για τό ξεκούρασμα της φωνής. Όσο για τό φαγητό, αυτό είναι ένα ζήτημα καθαρώς προσωπικό. Κάθε καλλιτέχνης πρέπει να προσέξη να δη ποιά φαγητά περιόχουν ή φωνή της. Δεν ύπόχρει, βλέπετε, κανένας γενικός κανόνας, έκτός από ή μεγάλη άρχή, πού δεν πρέπει να παραβαίνη ποτέ μία καλλιτέχνης του τραγουδιού : την άδιάκοπη μελέτη !...

Όπως λοιπόν σάς έλεγα και στην άρχή, για να πετύχη κανείς στό επάγγελμά μας, πού είναι τόσο δύσκολο, πρέπει να έχη πάντα ύπομονη, μεγάλη ύπομονη. Έτσι μονάχα θά μπορέση να άποχτηση από σταθερή κι' ωμορφη φωνή». ZANNET MAK NTONAANT

ΑΠ' ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Ό Άμερικανός ήθοποιός Ροβέρτος Μογκόμερ, ό οποίος είναι τελείως καλά από ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό, γυρίζει τώρα στό Χόλλυγουντ ένα φιλμ με τόν...διδασκτικό τίτλο «Όι τρόποι κάνουν τόν άνθρωπο». ***

Για δεκάτη ώς τώρα φορά, ή «Μανόν Λεσκώ», τό άθάνατο μυθιστόρημα τού αδθα Πρεβώ, θά γρησιμεύση ώς σενάριο φιλμ. Σκηνοθέτης της ταινίας αυτής θά είναι ό Άλέξανδρος Κόρτνα. ***

Η Γαλλική Κυβέρνησις αποφάσισε να εισαγάγη σ' όλα τά σχολεία μορφωτικούς κινηματογράφους. Στο σχετικό νομοσχέδιο, ύπάρχει μία διάταξη πού λέει ότι τις παραστάσεις αυτές πρέπει να τις παρακολουθούν ό π ο χ ρ ε ω τ ι κ ω ς όλοι οι μαθητά. Νομίζουμε πως ή διάταξη αυτή ήταν έντελώς περιττή. ***

Τά Γερμανικά κινηματογραφικά περιοδικά άναγράφουν την είδηση, ότι ή Λιλιαν Χάρβετ δεν πρόκειται ν' άναρωση με την Φδέ-φιλμ τό συμπόλιό της, πού λήγει τόν προσεχή Σεπτέμβριο και ότι θά ξαναγυρίση στη Γερμανία. ***

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Μεγαλείτερη χρής της ευφύιας σας να κάνετε, όταν, πρό πάντων, μιλάτε με κουτός. ***

Όσοι θλάπτουν τούς άλλους, συχνά προφασίζονται ότι τώ-καμιαν για τό καλό τους! ***

Λέμε ότι ό καιρός περνάει. Ψέμματα : Ό καιρός ίσα-ίσα στέκει, ενώ έμεις άντιπερνάμε μπροστά του, θαδίζοντας προς την φθορά και την άνυπαρξία! ***

Στην κοινωνία θλέπουμε συχνά ό,τι και στις ζυγαριές : Οι άδειοι δισκοί άνεβαίνουν, ενώ οι γεμάτοι κατεβαίνουν!

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

Ποιός δεν ξέρει τό γλυκύτατο και παθητικώτατο παίημα, τό όποιο έγραφε ό Λόρδος Βύρων προς την Κόρην τών Άθηνών, την ..... Μακρή, την όποια τόσο είχε αγαπήσει, όταν έβρισκε από την Άθήνα : Τού ποιήματος αυτό έχουν φιλοτελήσει στην Έλληνική άνωτες μεταφράσεις, επιτυχέστερες ή πιοστές. Παρακάτω δημοσιεύουμε μία νέα μετάφρασή του, την όποιαν έφλοιστήχισεν ένας από τούς πλέον γνωστούς καθηγητάς τού Πανεπιστημίου μας και είχε την καλωσύνη να την στείλη προς δημοσιεύσειν στό «Μπουκέτο». Η μετάφρασις είναι άσφαλώς επιτυχεσώτερη. Προς σύγκρισιν όμως, για την τέχνη της μεταφράσεως και την διασφορά της γλώσσας, δημοσιεύουμε πώ κάτω μία παλαιότερη μετάφρασις τού ίδιού ποιήματος, σπόν έλεμιστο Άλέξανδρο Ραγκάβη όσολο-μην και έντελώς λησπονημένην σήμερα.

Τών Άθηνών σύ κόρη, προστό να σε άφήσω,
Μιά χάρι σύ γυρεύω: δός την καρδιά μου πίσω!
Άλλοιώς, όφουδ δεν ήταν δική μου για να μείνη,
Στό στήθη κράτσερ την δική σου πειά να γίνη!

Τήν ώρα πού σ' άφίνω,
Τόν όρκο μου σοσ δίνω,
Πού φεύγω από δω:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Μά τ' άταχτα μαλλιά σου, τ' άνεμοχαϊδεμένα,
Τά μετσοτσινουρά σου, τ' ώμορφοπεταγμένα
Τά γρώματα φιλούνε, πτά μάγουλα πού άνθίζουν!
Μά τ' άγρια τά μάτια, ζαρκάδι πού θουμίζου.

Σέ σένα θά τό πώ:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Μά τόν καύμόν πού άνάβουο τά χείλη τό δικά σου
Μά την λιγνή σου μέση και την κορμωστασία σου,
Μά τ' άνθη όλα κείνα, πού μόνα τους μιλούνε,
Και λέν ό,τι τά λόγια ποτέ δεν θά μάς πούνε.
Μά τις χαρές και πίκρες, πού ή άγάπη σέρνει,
Και πού με ή σειρά τους τις δίνει και τις παίρνει.

Και πάλιν θά στό πώ:
Ζωή μου, σ' αγαπώ!

Γών Άθηνών σύ κόρη! θά φύγω πειά μακριά σου.
Γλυκειά! να με θυμάσαι, έδω στη μοναξιά σου.
Κι' άν φεύγω απ' την Άθήνα και πάω για την Πόλη,
Έδω μένει ή καρδιά μου και ή ψυχή μου όλη.
Μπορώ ποτέ να παύσω έσένα να ποθα;
Σ' όρκίζομαι πως όχι! Ζωή μου σ' αγαπώ!

K. M. A

MAID OF ATHENS

Κόρη Άθηναία, πριν άναχωρήσω,
την καρδίαν δός μοι, δός μοι την όπισω
ή από τού στήθους τούτου άν την σχίσω.
Έχε την και λάθε τά λοιπά έπίσης.
Φεύγων μετά στόιού εκφωνώ πενημόν'
«Σ' αγαπώ, ζωή μου!»

Με την κόμην ταύτην, ήν λυτήν κινούσι
πνεύματα γλυκείας τού Αιγαίου αύρας,
με τάς θλεσφαιρίδας τάς μακράς και μαύρας,
αίτινες άνθούσας παρείας φιλούσι,
πρό τού θλέμματός σου τού γοργού κ' ευθύμου.
«Σ' αγαπώ, ζωή μου.»

Μά τά ποθητά σου χείλη και τά κάλλη,
δ ή δειλιώσα σφίγγει μου άγκάλη,
μά τό θάλλον τούτο σύμβολον τού θύμου,
λέγον ό,τι τις άνθρωπιών φράσις,
υά τάς τών έρώτων συμφοράς κ' έκστάσεις
σ' αγαπώ, ζωή μου!

Άθηναία κόρη, φεύγω. Όταν μόνη,
τάς ευδαίμονας μας ώρας με λησμόνει.
Άν και τά ίστια στρέφω προς την Πόλιν,
την ψυχήν άφίνω εις Άθήνας όθλιν.
Όπου και άν έισαι, είν' οι λογιμοί μου.
σ' αγαπώ, ζωή μου!

A. ΡΑΓΚΑΒΗΣ